

La tribuna

No hem acabat de patir

Un any més, les dones hem hagut de llençar un clam de protesta per recordar que la Llei d'igualtat ha de millorar

ELISABET
Zoppetti

Fa poques setmanes hem celebrat, com cada any, el Dia internacional de la dona treballadora. Fa uns anys vaig arribar a pensar que hi hauria un dia en què no caldria reivindicar, amb un dia assenyalat, els drets de les dones, de totes. No ho vaig encertar. Hem de reconèixer, tanmateix, que és cert que les dones hem anat guanyant terreny en les nostres reivindicacions. Ha costat, però hem avançat, encara que molt a poc a poc.

Un any més, a Andorra, les dones hem hagut de llençar un clam de protesta per recordar al Consell General que la Llei d'igualtat necessita millorar. No hem acabat de patir.

A la Grècia clàssica, les dones eren filles de ciutadans, esposes de ciutadans i mares de ciutadans, però elles, per si mateixes, no eren ciutadanes. Eren simples transmissores de la ciutadania. Pensem, i sempre sense perdre l'esperança, que hem arribat més lluny que aquelles dones que romanien tancades als gineceus. Potser ara se sorprendrien, o potser no tant.

Però, al capdavant, la realitat és que encara queda molt de camí per fer. Volem trobar-nos al mateix nivell dels homes. No crec que sigui demanar massa. Salariis paritaris entre homes i dones; accedir a llocs de feina de responsabilitat; poder disposar del nostre cos, en tots els aspectes, sense que els homes ens hagin de dir què podem i què no podem fer. S'han de respectar els nostres drets, en la mateixa mesura que els homes demanen que es respectin els seus. No volem res més.

Mentrestant, hi ha sostres de vidre, que no es veuen, però hi són; comentaris sexistes, actituds masclistes, que alguns titllen de «micromasclismes», quan en el fons de petits no en tenen res. Els nostres

COMÚ D'ANDORRA LA VELLA / TONY LARA

salariis no estan equiparats amb els dels nostres companys homes. Sense anar més lluny, els premis d'un torneig de rugbi no es fixen de manera equiparada: els dels homes són més elevats. No hauria calgut posar el crit al cel perquè s'avinuessin a modificar-los.

I mentre, un any més, clamem pels nostres drets, la vella Europa té un conflicte armat a les seves portes. Que comportarà aquest acte bèl·lic, per a la població femenina d'Ucraïna? No vull ni imaginar-ho. Els soldats, amb tota la seva valentia, prendran represàlies contra la població? Es produiran actes bàrbars contra les dones? Dissortadament, és més que probable que així sigui.

Com escrivien el 7 de març a El País **Pedro Sánchez** i **Mette Frederiksen**, president d'Espanya i primer ministre de Dinamarca, la de-

No podem acudir davant els nostres tribunals dient que som víctimes de violència de gènere. I això és molt difícil d'explicar-li a una víctima

vastadora guerra d'Ucraïna ens recorda que no podem donar per garantits els nostres valors europeus. L'agressió de Rússia no és només un atac inacceptable cap a Ucraïna sinó vers tot el que Europa defensa: la democràcia, els drets humans, la llibertat i la pau.

A casa nostra, i això ja ho he escrit amb anterioritat, tenim grans mancances. El delictes de violència de gènere encara no està tipificat en el nostre Codi Penal. Les dones que pateixen violència s'han d'acollir o bé a la violència en l'àmbit domèstic o a les lesions. Malgrat que tenim una llei que recull explícita-

ment la violència de gènere, la descriu i estableix els drets de les dones que es troben en aquesta situació, la resta de la nostra legislació no ho fa. No podem acudir davant els nostres tribunals dient que som víctimes de violència de gènere. I això és molt difícil d'explicar-li a una víctima.

La realitat és tossuda: cada dia és el Dia de la dona treballadora, de totes les dones. La lluita pels nostres drets es fa de manera diària, moltes vegades en silenci, d'altres a ple crit pels carrers. Però no ens han deixat una altra alternativa, mentre es continuï culpant

a les dones de les agressions sexuals que pateixen. Tot són excuses exculpatòries del maltractament: ja sigui per la roba que portes, per un somriure educat que ha estat mal interpretat, o perquè, simplement, estaves en el moment i el lloc equivocat. Mentrestant, es continua preferint acomiadar a les dones, perquè amb els salariis més baixos, surt més econòmic fer-les fora. I mentrestant, l'anomenat patriarcat continua disposant de molts dels nostres drets, pensant que fan el millor per nosaltres.

Les dones ja fa temps que pensem i decidim, sense que ens diguin si està bé o malament. Volem respecte, volem els nostres drets. Ja fa segles que vàrem sortir del gineceu. És a dir, que no hi ha més remei. Dones, totes nosaltres: de moment, hem de continuar lluitant. ≡